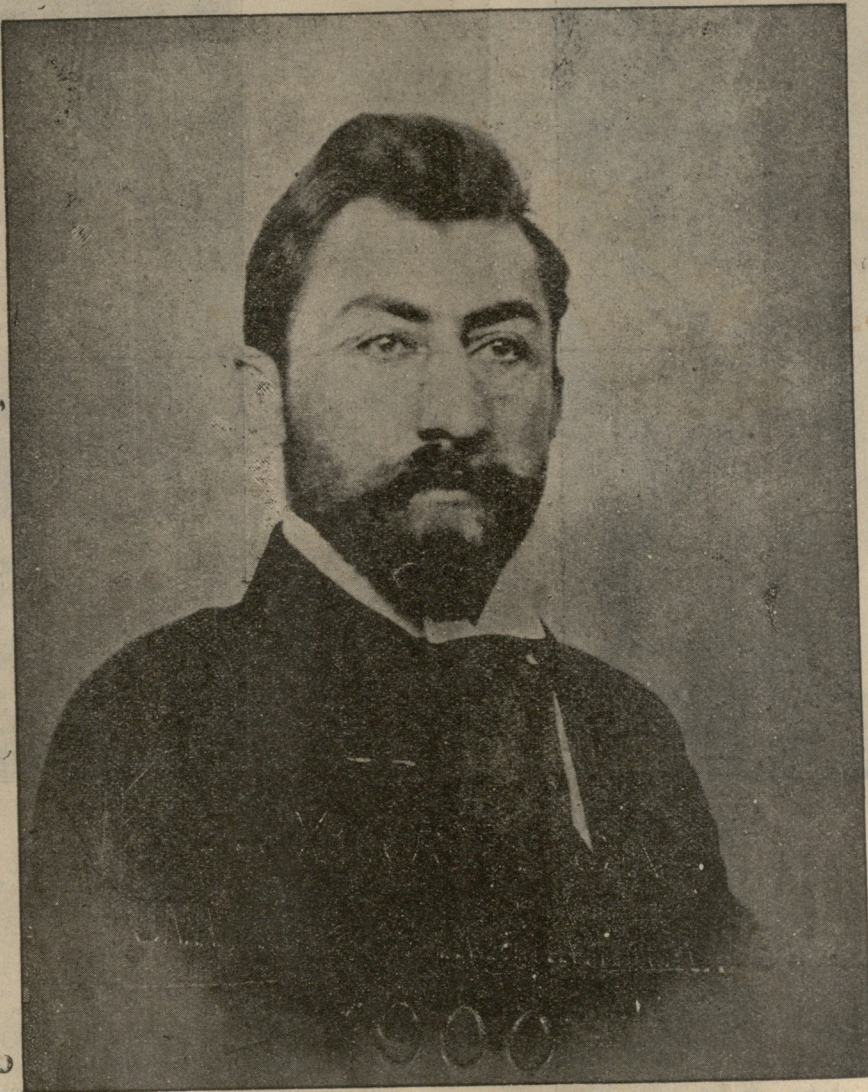

კვირა, 15 მაისი, 1916 წ.

ვლადიმერ ივანეს ძე დარჩიაშვილი.

სახელოვანი მამულიშვილი და მშრომელთა ბაირახტარი, ოპის დაწყებისას გერმანეთში ტყვედ მოჰყვა. ავადმყოფობით გარდაიცვალა 7 მაისს (ახ. სტ.) 1916 წ. (იხ. დღევანდელი გაზეთი).

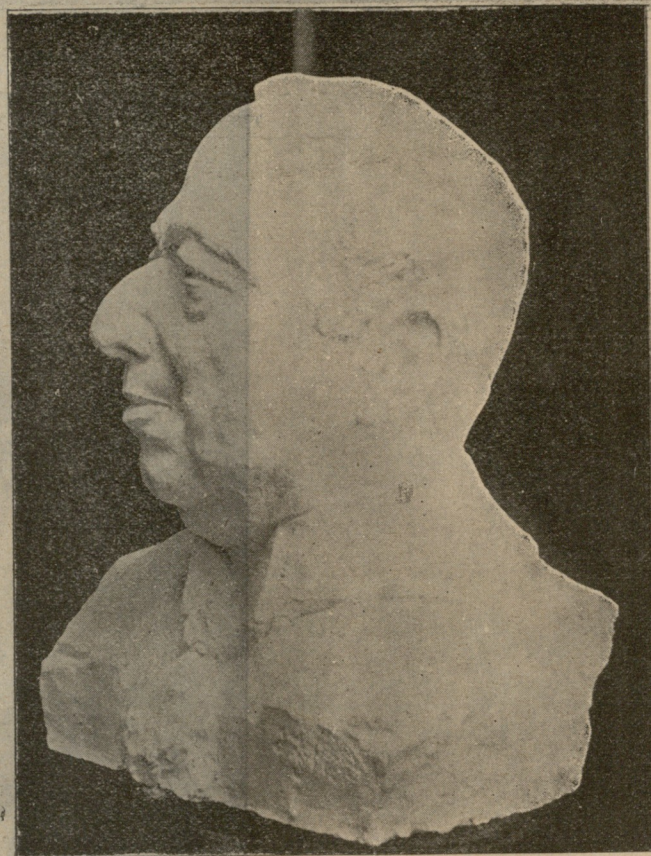
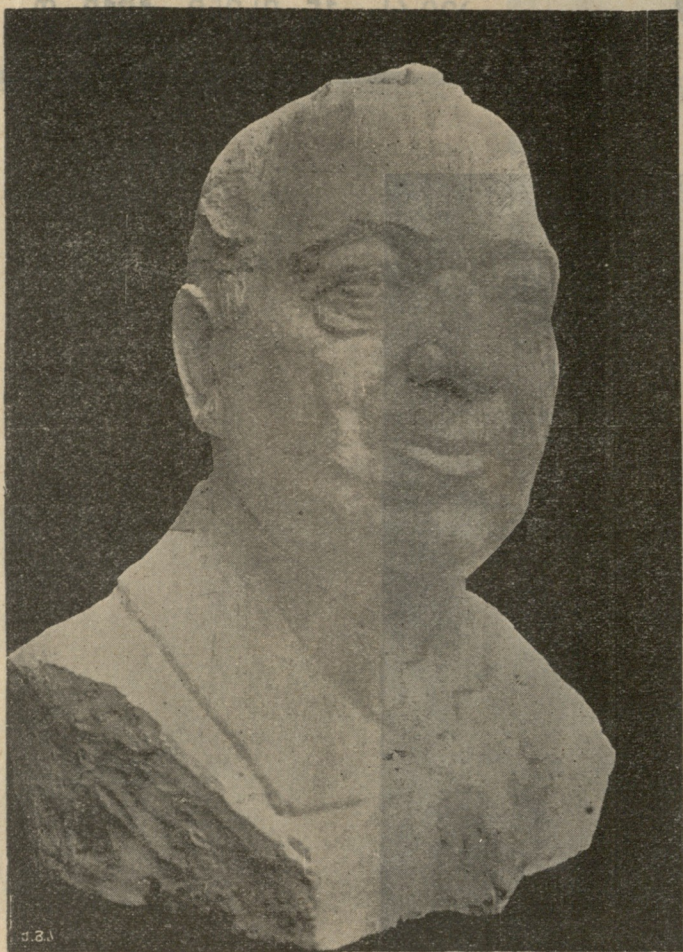
თამარ მეფეს, თამარ წმინდეს, თამარ მეფე-მეფის

ჩემმა ენამ რომ აფრქვიოს ალმასი და იაგუნდი, რომ მოვიხმო, მოვიშველო ანგელოზთა მწყობრი გუნდი, რაფაელის ღვთაებრივი ყალამიც რომ მოვიხმარო, რომ ბუნების სამხატვროში ამოვწურო ფერთა წყარო, ვერ დაგხატო, ვერ გადიდო შესაფერად „შუქმდინარო, თამარ წყნარო, შესაწყნარო, ხმა ნარნარო, პირმცინარო!..“

ქება ხოტბა მე არ ძალმიძს... საიმისო ნიჭი არ მაქვს: საქარეგლოს კაეშანი მგრძნობიარე გულთი დამაქვს! ნწარე არის იგი მეტად, მძიმე, დიდი, უსაზღვრული, მის მოთხოვნიტ სევდიანმა ვერ ვახარო შენი სული! მოიღრუბლა, დაგვიბნელდა ცა, ოდესღაც სპეტაკ-წყნარი ჩასვენებულს, ცხოველს მყოფელს, მზეს დასტირის ჩვენი ქნარი! აღარ გგვჩნდება, დიდი თამარ, მოგვარიდა ღმერთმა პირი, აღარა გვყავს მეგვიდრენი: დაგვებოცა ყველა გმირი! საქარეგლოს ღამაზე სხეულს ნაქანდაკევეს შენის ხელით, სულდგმულს შენის მძლავრის სულით, მოსულს წმინდა შუქ-ნათელით, ბრძოლის აღში გამოწვრთობილს, გაკაუებულს, გარკინებულს, მუხთელ ბედის ჯადოქრობით ღონე მიხდილს, დაძინებულს, ტურა მგელი დაეხვია!.. ყველამ გაჰყრა ბასრი კბილი, გასწეწა და გაიწეწა, გაიჩინა ლუკმა ტკბილი! მის საშველად არეინ მოდის... არსადა სიანს მისი მხსნელი!.. დადღეოლი მკერდის წყლულით შადრევანობს სისხლი ცხელი! არსად სიანს მისი შვილი, სიყვარულით რომ აღზარდა: ლომებმბერაჲთ ზოდგმა, ეჭა, დაწვრილმანდა, გადაგვარდა! არას დაესდგნო, ნწოლს განძი ვინ და როგორ გაიტაცა, ჩვენი გრძნობა და გონება... ნაცრის ქექვამ გაიტაცა! მის საშველად არეინ მოდის... ემატება ჭირზე-ჭირი, თამარ მეფე გ, თანარ გმირო, დაგვებოცა ყველა გმირი!

სისხლის ზღვაში დავცურავდით გულგანაწონ განგმირულნი, ჯვარს ვაზისას ვიფარავდით თავდადებულ-განწირულნი, რჯულისათვის წარმართ ურდომ სად და როგორ არა გვჩეხა, მაგრამ სული, ღმრის გული, იმან ჩვენ ვერ გაგვიტეხა! საუცხოვო, დიად ტაძართ გუმბათები ცას სწვდებოდნენ, იქ ივერთა ღოცვის ხმანი ღვთის წინაშე არ სწვდებოდნენ... იქ ისმოდა კათოლიკოზთ მამობრივი ქადაგება, იქ შეიქმნა ერის სულის ხელუქმნელი ქანდაკება!.. დროთა ბრუნვის ქარიშხალმა ის ტაძრები დაგვინგრა, ჩვენი სულის ქანდაკება გაგვითელა, დაგვინგრა!.. შემოგვეჭრა ველურთ ურდო ჩვენივე ხელით ნაშენ ხიდი და ერის წუთში დაგვეკარგა ათას წლობით რასაც ვქმნიდით! დაგველუპა ყოველივე... ჯვარი ვაზის ჩვენთვის გახმა... შთენილ ტაძართ კედელთ შორის აღარ ისმის ივერთა ხმა! და გაურბის უფლის სახლსა დიდი, მცირე, კარგი ცული... იქ ვერავის შეიტყუებ თუნდ შეუგდო მას შიგ ქუდი!.. ღმერთს ვერ ასმენს თავის სევდას ერი ჩაგრულ დარჩენული თამარ მეფე, თამარ წმინდა, გვეკარგება რწმენა, რჯული!..

დიდმა შოთამ, შენმა შოთამ, შენის ტრფობით მგოსნად ქმნილმა, მზის სხივები მოგაფინა ენა მკერდმა, ენა ტკბილმა. ხორციელი სილამაზე შეუთანხმდა სულიერსა: შენი სახე ღვთაებრივი დაუხატა ქართველ ერსა! სიყვარულის დიდი გრძნობა უფრო მეტყო, გაადიდა, გულთა ტრფობა ღრმა და წრფელი აყვავილა და აღიდა! ქვემძრომ ვნებას მოავლიჯა ხარბი თვალი და ნესტარი, მიჯნურს, ტანჯვით გაწმენდილსა, ბოლოს ასეა მან ნექტარი, ქალის სახე შენს დროს, თამარ, მნათობივით აშუქებდა, და რაინდი მოტრფიალე მშვენიერსა რას უქებდა; სულსა სპეტაკს, სინარნარეს, კდელა მოსილს გულსა მთლიანს,

კოტე მისხი — ქანდაკება მ. ჭიაურელისა.

სიყვარულსა თავგანწირულს, ალერსს ტბილსა, ნათელ მზიანს,
მიჯნურთ წესით ვაჟკაცისთვის ბევრი იყო რამ საჭირო;
სიმამაცე და სიმტკიცე, საქმე დიდი და საგმირო;
ველად გაჭრა, თავის გულში ღრმად ჩახედვა, ტანჯვად ქცევა,
შორით ჰვრეტა, შორით კვდომა, შორით ცხარე ცრემლთა ფრქვევა!
ტანჯვა ფიქრის განცდის შემდეგ საყვარლები ერთდებოდნენ,
აჩაღებდნენ თავის კერას, გმირებს ზრდიდნენ და სტკებოდნენ!
ასე იყო... ღვთაებრივო, ეხლა ასე აღარ არი!
გადაუტყდა შუაზედა ჩვენს ზნეობას წმინდა ფარი:
მიჯნურის და მსუნაგისა შორის არ სჩანს უკვე ზღვარი
ამბობოქრდა თავაშვებულ გრძნობათ მღვრიე, მთვრალი ღვარი!
ქალის ტანი გააშთვლა წამბილწველმა ვნების თვალმა,
ააძგერა ლაყე გული წუთიერი ჟინის აღმა!
სიყვარული, ცით მოხსნილი, მკენარი ღუქის დახლზე გდა,
და მშვენიერების ტაძრის კარი ნადირთათვის არის ღია!...
ჰე მგოსანო, არვინ გიქებს ამგვარ ჰანგსა, კადნიერო!
მიმიხვდები მხოლოდ შენა, თამარ ქალო, მშვენიერო!...

...შენ არ გიყვარდა სიბნელე! მახ-
სოვს—ყველა სანთლებს დაანთებდი
და გაბრწყინებული სახით გაიძახო-
დი:
— მეტი სინათლე, მეტი სივრცე,
თავისუფლება!
გეჯავრებოდა სიწყნარე და ღუმი-
ლი...
როცა ლაპარაკით დაღლილი დავ-
ჩუმდებოდით, მიუჯდებოდი ხოლმე
როიალს, უკრავდი, მღეროდი.
... მეტი სიციცხლე! სიციცხლე
ბობოქარი, დაუდგრომელი!...
დამშვიდებული ზღვის შეხედვაც
კი გაბრაზებდა.
— ეს თუ ასე დადუმდა, შიგ გველ
ბაყაყები დაიბუდებენ.. რატომ არა
ლეღავს?! რატომ არ ახლის ამ
კლდეს?!
შენი ბრაზიანი კილო ეხლაც ყურთ
მესმის.
— მეტი სილამაზე!
ამ სიტყვებთან ერთად ფანჯარას
აღებდი და ნეტარის თვალებით შეს-

ცქეროდი იქვე, შენის ხელით გაშე-
ნებულ ყვავილნარს; მათი სურნელე-
ბით სტკებოდი, ითვრებოდი.
საამო იყო იმ წუთში შენი სახის
ყურება.
გიყვარდა გაშლილი ჰორიზონტი,
კაშკაშა ცა და ცხრათვალა მზე.
შენს ახალ ბინაზე ხომ ამიტომ გა-
დასახლდი.
— აქ ცა მუდამ პირდაბანილია და
მზეს სიცილში ეჯიბრებო.
ასე ამბობდი...
ეხლა?
კაშკაშა ცას გლოვის ჩადრი აფა-
რებია და ჰაერიც მყრალი სუნით გა-
ქლენთილია...
ფუჰ!... ფუჰ!...
ამბობენ დამწვარი თოფის წამლის
სუნიაო...
ყური დაუგდე!...
შენი მშვიდი ჰანგების ნაცვლად
ტირილი და გოდება გაისმის.
დადუმდა სიციცხლე...
სდუმან ფოთლებიც.
შენი ფოთლები;..

ჰორიკანა ცელქებს, რომელნიც შე-
ნი აქ ყოფნის დროს ერთმანეთში გა-
ცხარებით ჩურჩულებდნენ, ეხლა ში-
შით თავები ერთმანეთის უბეში ჩაუ-
რგავთ და განაბულნი ელიან ბოლოს.
მახსოვს—ზაფხულის ღამეს გადახე-
დავდი მთვარის შუქით განათებულს
ენა-მეტა ლაზლანდარებს და ალერსით
ეტყუდი:
— იჩურჩულებო, ჩემო შვილებო!
იკორიკანეთ! თქვენ ხომ ნაყოფი ხართ
იმ ამბორისა, რომელსაც შეყვარებული
მზე ყოველ დღით უგზავნის თავის
სატრფო-საყვარელ დედა-მიწას!..
შენი ტაძარი, შენი ბინა და სამ-
ფლობელო დანგრეულია, ფერფლად
ქცეული. მხოლოდ კედლები და დარ-
ჩა, რომელსაც იატაკათ შერყვნილი,
შეგინებული დედამიწა უდევს და სა-
ხურავად ნაცრისფერად შებურვილი
ცა...
შენი ვარდნარი?!
ყოველ ვარდის ძირში საფლავი გა-
შოტილა და ხის ჯვრებია ამართული.

შენს ცქრილა ყვავილებს ფოთლე-
ბი ზედ შესქნობოდა...
ცრემლი ვაჰკურე.
მაგრამ უარის ნიშნად თავი გააქა-
ნეს, ფოთლები საფლავს დააპნიეს,
გული გაიბეს და გადმონადენ სისხ-
ლით ცრემლი მოიბანეს...
სისხლი ზედ შეახმა...
გოლვაა, სიციხე...
დედა მიწა იწვის, ჰგოდებს:
ცა სიციხისაგან კენესის, დრტვინავს,
მაგრამ...
დედა მიწას სისხლი სწვავს და ნა-
მაგს.
ცას და ჰაერს ცრემლი აგრილებს...
ნეტავი ეხლა როგორა ცოცხოვს?
რითი-ლა სუნთქავ?!
ცოცხალი კი ხარ?
გალ. შალიკაშვილი.
სოხუმი.

ასე არის!.. მაგრამ მაინც გულს არ ვიტებს! კიდევ ველი!
ჩვენ სიციცხლეს უდგას მცველად შენი საქმე და სახელი!
მიწის არ ხარ და მიწაში, მწამს, არცა ხარ დამარხული;
რულსა გრძნულს მიცემულსა შენა გმაღავს ქართლის გული!
ჰა, ირკვევა, შენ გაღვიძებს, კვლავ ივსება ღმრის ძალით...
ახ, შენს მოსვლას ტრიუმფალურს უკვე ვხედავ მგოსნის თვალით:
მობრძანდები სხივოსანი, მომლიმარი, მშვენიერი,
მუხლმოდრეკით გეგებება აღდგენილი შენი ერი!
წინ მიგიძღვის ძლევის დროშა, უკან მოგდევს გმირთა ჯარი,
მღვდელმთავრისა ხელში ჰყვავის წმინდა ნინოს ვაზის ჯვარი!
მზე დაჰხარის მთა და ბარსა, ხავერდოვანს ზურმუხტ-მდელოს
ზღვიდან ზღვამდე გრგვინავს მძლავრად: „გაუმარჯოს საქართველოს“!

30 აპრილი.

კ. მაყაშვილი.

ოცნების ტალღებში.

„სახელოვანი“

(მცირედი რამ ამბავი)

V

ეს ამბავი იყო რომ კალმით აუწერელი შთაბეჭდილება მოახდინა მთელ შეგნებულ ახალგაზრდობაზედ მიუხედავად წრისა, ჯგუფისა, წოდებისა და მიმართულებისა. მართალია მთელი ეს შეგნებული ახალგაზრდობა სხვა და სხვა ქალაქებში ბინადრობდა სამუდამოდ, თუ დროებით; ზოგნი დიდის მანძილითაც იყვნენ ერთმანეთს დაშორებულნი. მაგრამ ვერც მანძილმა და ვერც სხვა რაიმე გარემოებამ ვერ შეასუსტა სიძლიერე შთაბეჭდილებისა, რომელიც გამოიწვია ივანეს ამბავმა.

რალაც თილისმური გავლენა მოახდინა ამ ამბავმა ყველაზედ. განურჩევლად ყველაში იფეთქა ერთმა თანაგრძნობამ ივანესადმი, ყველა გაიმსქვალა ერთის აზრით თავგანწირვით შეებრძოლოს ბოროტებასა და უსამართლობას, რის მსხვერპლადაც ივანე გამხდარიყო, ყველა შეიპყრო ერთმა ფიქრმა ივანეს დასახმარებლათა და საშველად მიმართულმა და ყველას გულის სიღრმიდან აღმოხდა ერთი და იგივე ამონაკენისი: „როგორ, ღვდელი, მოვახშე—ყველა ესენი ჰყე-

ლეფენ ივანეს, ათეცად ტყავს აძრობენ მას, იგი ეძებს მშველელს, მხსნელს ამისთანა გაჭირებულ მდგომარეობიდან და მხსნელი კი ვერსად უპოვია! და ეს მაშინ, როდესაც ჩვენ, მთელი ახალგაზრდობა, სწორედ მის მხსნელად ვართ მოვლენილნი, მოწოდებულნი და მომზადებულნი! რალას ვუყურებთ, როცა სამკალი ჩვენთვის მომზადებულა?“ და ყველანი დაუყოვნებლივ და გამოუკლებლივ, თითქოს წინასწარ შეთანხმებულიყვნენ, მოეშურნენ დედა ქალაქს, რათა შეერთებულის ძალებით შესდგომოდნენ ივანესადმი თვისი მოვალეობის განხორციელებას.

ასე უსაფუძვლო გამოდგა ივანეს ჩივილი მაზედ, რომ ვითომც მას და მასთან ერთად მთელ გლეხკაცობას გულშემატკივარი და მშველელი არავინა ჰყვანდა. რა ნაირად გაეხარდებოდა ბეჩავ ივანეს, თუ თვითონაც გაიგებდა, რომ ამდენი კეთილი მზრუნველი ჰყვანდა მას და მერე სულ ისეთი, რომელთაც ვერც თვითონ იცნობდა და ვერც ისინი იცნობდნენ მას და მის ცხოვრებას.

ხოლო ამისთანა უცნობობამაც კი ვერ შეუშალა ხელი ზოგიერთ სულით აღზნებულთ და გულით ლმობიერთ

ჯადოსნურ-მომხიბლავი ლექსებით დაესურათათებინათ მისი ღუხჭირი ცხოვრება და სიცოცხლე.

რასაკვირველია მეტია იმისი თქმა, რომ აფრასიონიც თავისი თანამოაზრეთა და ამხანაგებით თვალსაჩინო ნაწილს წარმოადგენდა ერთსულოვანობით და კეთილშობილური მისწრაფებით შებოჭვილ ახალთაობის შეკრებულებისას.

სივრცით განთქმული დარბაზი ველარ იტევდა ივანეს მზრუნველთ.

პირველად, როგორც წესია, შეუდგნენ კრების ხელმძღვანელის ანუ თავმჯდომარის არჩევას. მაგრამ რადგანაც მთელი დრო პირველს კრების მოუწინააღმდეგე მარტო-მარტო წინასწარი სიტყვების თქმას, თავმჯდომარის არჩევა ვერ მოასწრეს ამ ხანად-არც კი დაუსახელებიათ ვინმე ამ თანამდებობაზედ მაშინ, როდესაც მრავალ დიდად შინაარსიან და მჭერმეტყველურად წარმოთქმულ სიტყვებში სურათდებოდა მხოლოდ სახე და მოვალეობა თავმჯდომარისა.

VI

მეორე კრება უფრო მრავალრიცხოვანი გამოდგა. ახლა კი მართლაც და ველარ იტევდა ფართო დარბაზი მოზღვავებულ ხალხს,—ბევრი უადგი-

ივანეშვილი გიგლიშვიტი

† ტომსკის უნივერსიტეტის მესამე კურსის სტუდენტი სოლომონ გენე-ბაშვილი

ლობისა გამო იძულებული გახდა შინ დაბრუნებულიყო.

სიტყვებს მეორე კრებაზედ წინა კრების სიღინჯე და სიმშვიდე თანდათან ეკარგებოდა და აღლუვების და აჩქარების ელფერი ეძლეოდა, თვით კრების ერთიანობასაც ორ ბანაკად გაბზარვა ეპარებოდა. ბოლოს გაჩაღებული აგიტაციაც გაიმართა კანდიდატების დასახელებაზედ. დასასრულ დაასახელეს ორი,—მათგან ერთი აფრასიონი. ხოლო ამორჩეულ იქმნა ერთად-ერთი კენჭის უმრავლესობით აფრასიონის მეტოქე.

ახლად არჩეულმა თავმჯდომარემ, რასაკვირველია, წარმოსთქვა საპროგრამო სიტყვა, რომელიც იქავე გაუკრიტიკეს მოწინააღმდეგეებმა აფრასიონის მეთაურობით და დემონსტრატულად დასტოვეს დარბაზი და კრებაც ამ უმად ამითი დასრულდა.

თუ გამარჯვებულნი განცხრებოდნენ და სტკებოდნენ თვისი ძლიერების ნაყოფით, სულ წინააღმდეგ სულისკვეთებასა და მწარე წუთებს განიცდიდნენ დახარცებულნი,—მომეტებულად კი აფრასიონი. მთელ ღამეს არა სძინებია აფრასიონს. სულ ბუტ-ბუტებდა, ჯავრობდა, მუშტების მოღერებით და თავის ქნევით ვილაცას ემუქრებოდა: „მაცადე შენ, რა ღღეს დაგმართებ!“ „არა, იმან რათა თქვა ის, რასაც მე ვფიქრობდი და რაც შეუნდა მეთქვა! ვინ მისცა იმას წესა ამოეშვა პირიდან ის, რაც პირველად ჩემი პირიდან უნდა ამოსულიყო? რად ჰხვდა იმას ტაშის კვრა და ვაშას ძახილი, რომელიც ჩემი კუთვნილება იყო და უნდა კიდევ ყოფილიყო? მე იმან უსვინდისოდ მოძტაცა აზრიცა და პატივიც. განა მე ყოველ ამას მოუთმენ და ვაპატავებ! მაშ მე აფრასიონი არ ვიქნები, თუ ის დიდხანს იპარპაშებს! აბა მიყუროს, როგორ გავუკრუო და გავუბათილო მას ყველა ნათქვამი და გავაშავო იგი მათ თვალში, ვინც ტაშს უკრავდა და ვაშას ეძახოდა“.

VII

იმ დროს, როდესაც აფრასიონმა და მის თანამოაზრეთ შეუბლაღებლივ უღირღინდათ გულა შურია ძიება გამარჯვებულთადმი, ამ უკანასკნელთა ბანაკში სიცოცხლე სდულდა და გადმოდიოდა.

აღზნებული და აღფრთოვანებული შინაარსის ლექსების კითხვა და გაოჩევა, ლექციები, კრატეული მიმო-

ხილვები ერთი ერთმანეთსა სცვლი-
დნენ. სწორედ მნიშვნელობით რომ ვი-
ხმართ, დარბაზი, სადაც კრებები
იმართებოდა, გარდაიქცა ნამდვილ
გრდემლად, ვინაიდან აქ იკედებოდ-
ნენ ახალ-ახალი და ამასთანავე შესა-
ნიშნავი საზოგადო მოღვაწენი. ხალ-
ხური ანდაზისა არ იყოს, „როგორც
ჩეჩქი, ისე ისეროდა“ დარბაზი ქუჩაში
საზოგადო მოღვაწეებს. დარბაზში შე-
სვლის მეტი კი არაფერი სჭირდებოდა
აღამიანს, რომ საზოგადო მოღვაწის
სახელი მოეპოვებინა.

შევიდოდა დარბაზში ვინმე, მხო-
ლოდ ცნობისმოყვარეობით გატაცე-
ბული, რომელსაც თავის დღეში არ
მოუსურვებია და არც უფიქრია სა-
ზოგადო მოღვაწის სახელისათვის. ჩა-
თრევდა მას მიმართულება და მიმ-
დინარეობა სჯა-ბაასისა, წარმოსთ-
ქვამდა სიტყვას და ქუჩაში გამოვი-
დოდა იგი უკვე საზოგადო მოღვაწის
სახელით. — თუ სხვა არ უწოდებდა
მას ამ სახელს, თვითონ არ ეზარებო-
და მიეკუთვნებინა თვისთვის ეს სა-
ხელი.

ეს იყო და ეს. იგი დარბაზში ფეხს
აღარ შესდგამდა, თუ რაიმე საგანზედ
სჯა-ბაასს ზედ დივერტისმენტი ღვა-
ზამი არ მოჰყვებოდა. ან კი რა უნ-
დოდა იქ სხვა დროს, როდესაც იგი,
როგორც საზოგადო მოღვაწე, თავის
ფართო ასპარეზზედ — ქუჩაში სხვა
მრავალთა უკვე დიდი ხნის დამსახუ-
რებულ მოღვაწეებთან ერთად წმინ-
დად ასრულებდა თავის მოვალეობას:
სხვასაც ავარჯიშებდა და თვითონაც
ვარჯიშობდა, რათა მისი ენის ბორძი-
კი ქართულად ლაპარაკის დროს, თუ
ქართულად წარმოსთქვა სიტყვა დარ-
ბაზში, არ დაჰჩემებოდა უცხო ყოველ-
თვის სახმარებელ ენაზედაც, და ამას-
თანავე გაფაციცებით ადევნებდა
თვალ-ყურს, ვის გადაუბრუნდებოდა
ფეხი თანამოღვაწეთა შორის, რომ
მისდგომოდა და ზურგზედ ბოლი აე-
დინა და ქვეყანა შეეხედებინა ფეხ-
გადაბრუნებულზედ.

* *

დარბაზი დიდ მნიშვნელობას არც
ახლა არის მოკლებული და ისევ პირ-
ნათლად ემსახურება თვის მიზანს. ხო-
ლო აქ სახელის მოპოვება მომეტე-
ბულ ნაწილად შემთხვევითი იყო და
არის და რაც ითქვა დარბაზის შესა-
ხებ — ისიც ითქვა სხვათა შორის. ახლა
კი საუკეთესო იქნება სრულიად თავი
დავანებოთ დარბაზსაც და, რაც მასში

ჰდებდა, იმასაც და მივუბრუნდეთ და
მივყვეთ კვალდაკვალ — არა, ეს ძრიელ
შორს წავიყვანს — მივყვეთ ხანდახან
მას, ვისაც შემთხვევითი კი არა ჰხვდა,
არამედ ბავშობიდანვე მოკიდებული
სწყუროდა, ეძებდა და კიდევაც იპო-
ვა ნამდვილი სახელი, ანუ როგორც
თვითონ უწოდებდა „სახელოანობა“.

ეს გახლავთ უკვე ნაცნობი აფრა-
სიონი.

VIII

აფრასიონი ისეთ გარემოებაში იმ-
ყოფებოდა, რომ უთუოდ უნდა დას-
დგომოდა იმ გზას, რომელსაც დაად-
გება ხოლმე ყოველი სახელის მძებნე-
ლი ახლანდელ დროში — ყოველნაირი
საშუალებით მეტოქისა და მოწინააღმ-
დეგის დამცირებას. მეტის-მეტად
ცხარე წერილი დასწერა აფრასიონმა.
წერილში დაწვრილებით არკვევდა და
კრიტიკის ქარ-ცეცხლში ატარებდა
მეტოქის ყოველ ნიშანწყალს, ღირსე-
ბასა და მოქმედებას. მაგრამ არც
ერთმა თანამედროვე გაზეთმა არ მო-
ათავსა ეს მისი წერილი თავის ფურ-
ცლებზედ.

ერთი გაზეთის რედაქციაში უთხ-
რეს: — ჩვენი რედაქციის კორპორაცია
ერთად ერთი წარმომადგენელია მთე-

ლი „საზოგადოებისა“ და გამომხატ-
ველი მისი აზროვნებისა და მისი წერ-
თების მიმართულებისა. ეს პიროვნება
ვის წინააღმდეგაც არის მიმართული
წერილის შინაარსი, კორპორაციის
თანამოაზრე და წევრია, და მაშასა-
დამე წერილი მიმართულია მთელი
„საზოგადოების“ წინააღმდეგ, რომ-
ლის ინტერესების დამცველობა და
ხელმძღვანელობა ჩვენა გვაქვს ნაკის-
რი და „საზოგადოება“ ანგარიშს
გვიწევს. ამისთვის წერილის მოთავსე-
ბა ჩვენს ორგანოში შეუძლებელიაო.

მეორე გაზეთის რედაქციაში უბა-
სუბეს: — ერთად ერთი ჩვენი გაზეთი
ემსახურება მთელი „საზოგადოების“
ნამდვილ ინტერესებს და „საზოგადო-
ება“ აფასებს მის სამსახურს და სავ-
სებით ენდობა მას. ამისთვის „საზო-
გადოების“ ნდობას ბოროტად ვერ
მოვიხმართ და არ მივაწვდით იმას,
რაც არ ეთანხმება ჩვენს აზრსა და
მიმართულებას, როგორც თქვენი წე-
რილის შინაარსი.

(შემდეგი იქნება)

მელანია.

დავით ახმეტელი (სომხების „კავკასიურ სლოვს“ დუღუკზე ათამაშებს
„უმწიკლო“ ქართველ პუბლიცისტებს).

ჩოლაბ, ჩოლაბ, სარქისჯან, ფეხი კარგად გაუსვი
სომხებს ქება უთხარი, ქართველთ მური წაუსვი,
ჩოლაბ, ჩოლაბ, ლევანჯან, განთქმული გაქვს ნამუსი!
საქართველოს გინება, „სლოვს“ ჰანგზე აუსვი!
თქვენ ბავალო ბეყვრილა გირჩევიანთ ყველასა,
ოლონდ გაასაღებდეთ თქვენს ხრინწიან ხველასა.
ერთი კარგი მაღაყიც და შეჰკარით კამარა
სარქის, რარიგ გამშვენებს ეგ ლევანი ავარა!
შეხტით, შემოტრიალდით, ფულით მოგცემთ შევლასა!
ერის მაიმუნებო, აბა, დელი-დელასა!

ნება დართულია სამხედრო ცენზურისაგან

ა. ი. ზატისოვი.

ამ ერობის საკითხში
თავქვე მივექანები;
თითქოს მუხლი მალატობს,
ჩამდგომოდეს ქარები,
ვაი ჩემსა განზრახვას,
ვის სად შევეფარები?
რა უდროოდ დაეპარცხდი,
მაჰყეტინეს თვალები!

რედაქტორ გამომცემელი სანდრო შანშიაშვილი.